

Sygn. akt IX W 2926/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: st. sekr. sąd. Jolanta Jarmołowicz

w obecności oskarżyciela publ. D. K.

po rozpoznaniu w dniach 21 października i 25 listopada 2016 r. sprawy

P. M.

syna R. i I. z domu J.

ur. (...) w O.

obwinionego o to, że:

w dniu 03 maja 2016 r., ok. godz. 20⁴⁰ na drodze krajowej nr (...) okolice m. B., gmina B., kierując pojazdem m-ki V. o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy ograniczoną do 90 km/h o 71 km/h

- tj. za wykroczenie z art. 92 a kw

ORZEKA:

I. obwinionego **P. M.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. **92 a kw** skazuje go na **karę 300,- (trzysta) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od kosztów postępowania i opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 3 maja 2016 r., na drodze krajowej nr (...), funkcjonariusze Policji Wydziału Ruchu Drogowego K. w O. S. K. oraz M. D. pełnili służbę w patrolu nieoznakowanym radiowozem marki S. (...) wyposażonym w wideorejestrator (...) nr (...), który posiadał ważne świadectwo legalizacji (k. 22). Na odcinku K. – Ł., pojazd marki V. o nr rej. (...) (...) kierowany przez P. M., jadący od strony O. w kierunku B., wyprzedził z dużą prędkością radiowóz. O godz. 20⁽⁴²⁾ za wjazdem do miejscowości Ł., na odcinku drogi na którym obowiązuje ograniczenie prędkości do 90 km/h, S. K. rozpoczął pomiar prędkości pojazdu marki V. o nr rej. (...)(...), przy użyciu wideorejestratora. Pomiar zakończono o godz. 20⁽⁴⁴⁾ z wynikiem pomiaru -161 km/h. W związku z ujawnionym wykroczeniem drogowym funkcjonariusze, zatrzymali do kontroli drogowej pojazd marki V. o nr rej. (...), którego kierujący P. M. przekroczył dozwoloną prędkość o 71 km/h. Po zatrzymaniu obwiniony tłumaczył, iż jechał z taką prędkością, gdyż spieszył się do dziewczyny. Funkcjonariusze odtworzyli obwinionemu nagranie z zapisem z wideorejestratora i zaproponowali za popełnione wykroczenie mandat karny w wysokości 400 zł i 10 punktów karnych. Obwiniony podczas kontroli nie

kwestionował okazywanego mu wyniku prędkości na zabezpieczonym nagraniu. Poprosił o chwilę zastanowienia i możliwość wykonania telefonu do znajomego. Ostatecznie mężczyzna odmówił przyjęcia mandatu w wysokości 400 zł.

W związku z powyższym oskarżyciel – Komendant Komisariatu Policji w B. skierował do Sądu Rejonowego w O., wniosek o ukaranie obwinionego z art. 92a kw.

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

[**dowód:** notatka urzędowa k. 1, świadectwo legalizacji k. 22, zeznania świadka M. D. k. 31, zeznania świadka S. K. k. 26v]

Obwiniony ma 31 lat, jest kawalerem, posiada średnie wykształcenie, pozostaje na utrzymaniu rodziców, nie posiada nikogo na utrzymaniu, nie był leczony psychiatrycznie, był badany psychologicznie. P. M. był karany za wykroczenia drogowe w postępowaniu mandatowym

[**dowód:** dane osobopoznawcze k.18 zapytanie o karalność k.14, wyjaśnienia k. 26]

Obwiniony **P. M.** zarówno na etapie postępowania wyjaśniającego, jak i na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. W wyjaśnieniach podał, iż w dniu 3 maja 2016 r. jechał drogą krajową nr (...) do miejscowości B., gdyż miał umówioną wizytę u mechanika. Na trasie O. - B. jechał przepisowo, stosując się do ograniczeń i oznakowania. Większość trasy poruszał się za samochodem marki S. (...) koloru (...). Przed miejscowością Ł., warunki na drodze umożliwiły mu wyprzedzenie dwóch jadących przed nim pojazdów. Z uwagi na ujawnione problemy z silnikiem, na wysokości zjazdu do miejscowości Ł., postanowił sprawdzić ciągłość przyspieszenia. W tym momencie na drodze nie było żadnego samochodu przed nim, jak również 300 m za nim. Nie wykluczył, iż mógł nieznacznie przekroczyć prędkość, ale nie był w stanie określić dokładnej jej wartości. Po przejechaniu kilkuset metrów zauważył zbliżający się do niego samochód, poruszający się z dużą prędkością, który zatrzymał go do kontroli drogowej. Policjant poinformował go o przyczynie kontroli i przekroczeniu prędkości o 71 km/h. Obwiniony nie zgodził się na przyjęcie mandatu, albowiem usterka turbiny silnika uniemożliwiła poruszanie się samochodu z taką prędkością. Wyjaśniając przed Sądem dodatkowo podał, iż nie poczuwa się do winy, albowiem przy takim uszkodzeniu silnika mógł jechać z prędkością co najwyżej 120-130 km/h. Również odległość na jakiej był wykonywany pomiar przekraczała 100 m. Nadto obwiniony przemieszczał się ze stałą prędkością, w związku z tym kontrolujący go pojazd również nie mógł utrzymywać stałej prędkości.

[**dowód:** wyjaśnienia obwinionego k. 5v, 26v]

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego są wiarygodne jedynie w zakresie, w jakim wskazał on, że kierując samochodem marki V. na trasie O.-B. przed zatrzymaniem przez funkcjonariuszy Policji przekroczył dozwoloną prędkość. W ocenie Sądu pozostałe wyjaśnienia złożone na rozprawie, stanowią jedynie wyraz przyjętej przez niego linii obrony zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie. Analizując je szczegółowo można stwierdzić, że mimo formalnego nieprzyznania się do winy, z jego relacji wynika, iż faktycznie przekroczył dozwoloną prędkość obowiązującą na tym odcinku drogi. Obwiniony przyznał, iż w dniu 3 maja 2016r. na trasie O. -B. mógł on jechać z prędkością 120-130 km/h. Wyjaśnienia obwinionego w tym zakresie są częściowo wiarygodne, z tym tylko zastrzeżeniem, iż w ocenie Sądu o godz. 20⁴²- 20⁴⁴ w okolicach m. B., prędkość pojazdu wynosiła 161 km/h i została przekroczona o 71 km/h od dozwolonej. 'Jednocześnie Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, w części w jakiej wskazywał on, że w czasie zdarzenia pomiar był wykonywany nieprawidłowo, a jego samochód nie mógł poruszać się z taką prędkością. Przeczą temu stanowcze zeznania naocznych świadków funkcjonariuszy Policji przeprowadzających w tym dniu kontrolę prędkości jego pojazdu. Konfrontując wyjaśnienia obwinionego z pozostałymi dowodami Sąd uznał, iż są one sprzeczne z notatką urzędową oraz zeznaniami świadków: M. D. i S. K.. Zeznania przeprowadzających

interwencję funkcjonariuszy wskazują, że obwiniony jadąc pojazdem marki V., na drodze krajowej nr (...), w okolicach B. przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy ograniczoną do 90 km/h. o 71 km/h.

W ocenie Sądu zeznania świadków były spójne, logiczne i w pełni korespondowały z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Nadto zważyć należy, że świadkowie są osobami zupełnie obcymi dla obwinionego, a także funkcjonariuszami Policji, którzy wiedząc o zdarzeniu powzięli w związku z wykonywanymi czynnościami służbowymi. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do stwierdzenia, aby świadkowie w sposób nieobiektywny i w sposób nieuzasadniony mieli pomawiać obwinionego o czyn, którego nie popełnił. Sąd nie znalazł również żadnych podstaw do podważania twierdzeń świadka S. K., iż przeprowadzony pomiar był wykonany prawidłowo, na odcinku 100 m, a pomiar z wideorejstatora wskazywał, iż obwiniony w tym czasie poruszał się z prędkością 161 km/h. Co więcej, wypowiedzi tego świadka znajdują potwierdzenie w notatce urzędowej sporządzonej przez drugiego z interweniujących, która wskazuje jednoznacznie na przyczynę zatrzymania do kontroli sprawcy wykroczenia oraz zawiera dokładny zapis prędkości zarejestrowanym na urządzeniu pomiarowym. Nadto M. D. podczas przesłuchania precyzyjnie wskazała na sposób i metodykę przeprowadzonego pomiaru, powołując się na własne doświadczenie w tym zakresie. Nadto nagranie z wideorejstratora zostało obwinionemu odtworzone, i wówczas, w toku interwencji nie kwestionował on uzyskanego wyniku. Zwraca uwagę zwłaszcza poszerzenie wyjaśnień obwinionego na etapie czynności wyjaśniających o awarię turbiny silnika, w sytuacji gdy podczas interwencji obwiniony tłumaczył jedynie, iż spieszy się do dziewczyny, a nie na wizytę u mechanika. Świadkowie interwencji zeznawali spójnie, tożsamo zapamiętali okoliczności zdarzenia, a przebieg interwencji odnotowali w notatce urzędowej, którą Sąd uznał za w pełni wiarygodną i dał jej wiarę. Została ona sporządzona przez funkcjonariusza Policji przeprowadzającego kontrolę, bezpośrednio po jej przeprowadzeniu, zatem zawiera także szczegóły zdarzenia, które do czasu składania zeznań mogły zatrzeć się już w pamięci interweniujących. Dane w niej zawarte wskazują na konkretnie urządzenie, którym mierzona była prędkość poruszającego się pojazdu, podstawę zatrzymania obwinionego do kontroli drogowej, i dokładne wskazanie prędkości o jaką obwiniony przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy na tym odcinku drogi.

Sąd uznał również za wiarygodne dowody w postaci dokumentów: danych o karalności (k. 14) świadectwa legalizacji k.22 oraz notatek k. 12,20. W ocenie Sądu wiarygodność tych dowodów nie budziła wątpliwości. Znalazły one również pełne potwierdzenie w wiarygodnych osobowych źródłach dowodowych.

W konsekwencji Sąd uznał, że dowody w sprawie, w sposób niebudzący wątpliwości wykazały winę i sprawstwo obwinionego w zakresie wyczerpania znamion wykroczenia z 92a k.w. Zgodnie z tym przepisem, kto prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym podlega karze grzywny.

Dokonując oceny prawnej zachowania obwinionego należy uznać, iż w dniu 3 maja 2016r., około godz. 20⁴⁰ na drodze krajowej nr (...) okolice m. B., gm. B., kierując pojazdem m-ki V. o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy ograniczoną do 90 km/h, o 71 km/h. Jednocześnie pomimo braku załączenia do akt sprawy nagrania z wideorejstratora, pozostałe dowody, zgromadzone w postępowaniu umożliwiły precyzyjne ustalenie przekroczenia dozwolonej prędkości przez P. M.. Obwiniony początkowo również nie kwestionował uzyskanego przez funkcjonariuszy pomiaru, podając, iż śpieszył się do dziewczyny. Nadto z notatki urzędowej wynika jakim konkretnie urządzeniem mierzona była prędkość i o ile obwiniony dokładnie przekroczył dozwoloną na tym odcinku drogi prędkość. Sąd nie znalazł żadnego uzasadnionego powodu, dla którego Policjanci mieliby zatrzymać obwinionego do kontroli drogowej w przypadku jego prawidłowej jazdy. Dodatkowo Sąd w ich zeznaniach nie dopatrył się merytorycznych błędów w zakresie sposobu przeprowadzenia pomiaru prędkości wykonanej wideorejstratorem.

W ocenie Sądu zachowanie obwinionego było zawinione. Wiedział, jako osoba przeszkolona w zakresie podstawowych przepisów z zakresu ruchu drogowego, iż miał obowiązek respektować zasady ruchu drogowego i stosować się do ograniczenia prędkości obowiązującej na tym odcinku drogi. W czasie zdarzenia obwiniony świadomie zignorował podstawowe zasady prawa o ruchu drogowym, dotyczące ograniczenia prędkości. Obwiniony działał więc umyślnie z zamiarem bezpośrednim, lekceważąc naruszone dobro prawne jakim jest bezpieczeństwo i porządek w komunikacji.

Sąd ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego jako wysoki. Należy mieć tu na względzie w szczególności rodzaj naruszonego dobra oraz stopień naruszenia reguł ostrożności wyrażający się w znacznym, bo blisko dwukrotnym, przekroczeniu dopuszczalnej prędkości na tym obszarze. Świadczy to o jego niepoprawności, natężeniu złej woli oraz lekceważącym stosunku do przepisów ruchu drogowego decydujących o bezpieczeństwie na drogach. Przy wymiarze kary Sąd jako okoliczność obciążającą potraktował nagminność tego rodzaju wykroczeń popełnianych przez kierowców na drodze krajowej nr (...), na której występuje duże natężenie ruchu, praktycznie niezależnie od pory dnia. Jako okoliczności obciążające Sąd potraktował również uprzednią karalność obwinionego za wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Sąd nie znalazł dodatkowych okoliczności łagodzących.

Wymierzając obwinionemu karę, Sąd kierował się przesłankami zawartymi w art. 33 kw, ustawowymi granicami zagrożenia przewidzianymi przez ustawodawcę, oceniając zwłaszcza stopień społecznej szkodliwości czynu, a także cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele, jakie ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego.

Sąd uznał, że kara grzywny w wymiarze 300 złotych będzie adekwatna do popełnionego wykroczenia i w ocenie Sądu jest karą niezbyt represyjną, wymierzoną w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i zbliżoną do kar orzekanych przy przyjęciu deklarowanej przez obwinionego prędkości. Wymierzona obwinionemu kara grzywny w ocenie Sądu jest karą łagodną, odpowiada kryminalnej zawartości jego czynu oraz celom zapobiegawczym i wychowawczym kary, które ma osiągnąć w stosunku do niego.

Biorąc pod uwagę sytuację materialną obwinionego Sąd w punkcie II Wyroku zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych w całości (art. 624 kpk w zw. z art. 119 kpw)